

Sygnatura akt VIII GC 192/17

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

Protokolant: stażysta Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 257.778,36 (dwieście pięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem 36/100) złotych z ustawowymi odsetkami, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 13.598,71 złotych od dnia 15 sierpnia 2015 roku,
- 1.978,56 złotych od dnia 25 sierpnia 2015 roku,
- 37.462,73 złotych od dnia 1 września 2015 roku,
- 8.801,27 złotych od dnia 1 października 2015 roku,
- 32.896,37 złotych od dnia 1 października 2015 roku,
- 45.444,02 złotych od dnia 16 października 2015 roku,
- 16.788,58 złotych od dnia 23 października 2015 roku,
- 461,25 złotych od dnia 9 października 2015 roku,
- 17.982,21 złotych od dnia 15 października 2015 roku,
- 28.540,64 złotych od dnia 16 listopada 2015 roku,
- 18.986,40 złotych od dnia 1 grudnia 2015 roku,
- 9.448,15 złotych od dnia 17 grudnia 2015 roku,
- 7.404,93 złotych od dnia 31 grudnia 2015 roku,

- 11.773,36 złotych od dnia 15 stycznia 2016 roku,
- 521,09 złotych od dnia 18 września 2015 roku,
- 2.415,55 złotych od dnia 24 września 2015 roku,
- 536,79 złotych od dnia 24 września 2015 roku,
- 1.209,60 złotych od dnia 24 września 2015 roku,
- 1.528,15 złotych od dnia 24 września 2015 roku;

II. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 23.706,00 (dwadzieścia trzy tysiące siedemset sześć) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt: VIII GC 192/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 22 maja 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (województwo (...)) wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 257.778,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami szczegółowo opisanymi w pozwie oraz kosztami postępowania sądowego, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwotą 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony w latach 2014-2015 współpracowały przy zaopatrywaniu dużych przedsięwzięć budowlanych. Zaopatrzenie miało miejsce z dwóch kopalń kruszyw eksploatowanych przez powódkę i jej bazy transportu kruszyw, a dotyczyły kontraktów zawarte przez pozwaną na dostawę kruszyw budowlanych na największe w regionie (...) budowy. Pozyskane przez powódkę kruszywa, po ewentualnym przetworzeniu, były dostarczane odbiorcom - przeważnie transportem powoda, a przy tym w imieniu pozwanego i pod jego firmą, z uwagi na umowy wiążące pozwanego z odbiorcami kruszyw. Świadczenia pozwanej miały polegać na zapłatach za kruszywo oraz koszty transportu. Od połowy lipca 2015 roku pozwana zaprzestała płatności za kruszywa dostarczane kontrahentom pozwanej. Po wezwaniu do zapłaty z 8 stycznia 2016 roku pozwana wpłaciła część należności, a aktualna wartość zobowiązania pozwanej wynosi kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwana otrzymała odpis pozwu w dniu 10 sierpnia 2017 roku i nie wniosła odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku pełnomocnik pozwanej złożył wniosek o możliwość złożenia pisma procesowego lub ustnego przedstawienia stanowiska strony wskazując, że pozwana nie wiedziała o toczącym się postępowaniu. Podniósł, że otrzymany przez pozwaną odpis pozwu zaginął i odnalazł się dopiero w weekend poprzedzający rozprawę. Wniósł o oddalenie powództwa w części ponad kwotę 6211,18 zł, co stanowi sumę dokonanych przez pozwaną korekt. Wskazał, że zachodzi sprzeczność pomiędzy żądaniem pozostałej części w całości a treścią uzasadnienia oraz, że w pozwie nie przedstawiono żadnych dowodów na okoliczność treści łączącej strony umowy, a faktury nie są dowodem na treść umowy. Zakwestionował podpisy na dokumentach „wz” oraz fakt ich pieczętowania firmową pieczęcią przez pozwaną. Oświadczył również, że wobec złej jakości dostarczanego kruszywa strony ustnie uzgodniły obniżenie jego ceny o 40%.

Ustalenia faktyczne.

W dniu 5 maja 2015 roku oraz w dniach od 6 do 8 lipca 2015 roku powódka, prowadząca działalność gospodarczą m.in. w zakresie wydobywania kruszyw, w ramach współpracy z pozwaną, realizującą duże kontrakty budowlane w województwie (...) dostarczyła do W., łącznie 828 ton kruszywa. Wystawiła z tego tytułu fakturę VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2015 roku na kwotę 39434,00 zł, określając termin zapłaty na dzień 14 sierpnia 2015 roku. Dostawy te były dokumentowane drukami „wz”, opatrzonymi datą, podpisami w rubryce „wydał” oraz „odebrał”, wskazaniem, że dotyczą (...). Jako odbiorcę wskazano E. - (...), a jako wystawcę „Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), M.. Pozwana zapłaciła część należności objętej ww. fakturą w wysokości 25835,29 zł.

Dowody: - faktura VAT nr (...) z 31.07.2015r. wraz z załącznikami (wz) – k. 23-27;

- odpis aktualny z rejestru przedsiębiorców z 12.02.2017r. – k. 16-21;

W dniu 17 sierpnia 2015 roku powódka wystawiła fakturę nr (...) obciążając pozwaną należnością za noclegi pracowników delegowanych przez pozwanego do W., ustalając jej wysokość na podstawie rachunku nr (...) wystawionego przez W. C. na kwotę 1978,56 zł. Należności tej pozwana nie zapłaciła.

Dowody: - faktura VAT nr (...) z 17.08.2015r. wraz z rachunkiem za noclegi pracowników wystawionym przez W. C. – k. 29-30.

Od 1 sierpnia 2015 roku powódka dostarczała pozwanej kruszywa budowlane (piasek, kruszywa mrozochronne) na budowę fabryki (...) we W..

Tytułem dostawy powódka wystawiła:

- w dniu 17 sierpnia 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 37462,73 zł brutto z terminem zapłaty 31 sierpnia 2015 roku;

- w dniu 31 sierpnia 2015 roku:

a) fakturę VAT nr (...) na kwotę 8801,27 zł brutto z terminem zapłaty 30 września 2015 roku;

b) fakturę VAT nr (...) na kwotę 32896,37 zł brutto z terminem zapłaty 30 września 2015 roku;

- w dniu 15 września 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 45444,02 zł brutto z terminem zapłaty 15 października 2015 roku;

- w dniu 22 września 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 16788,58 zł brutto z terminem zapłaty 22 października 2015 roku;

- w dniu 30 września 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 17982,21 zł brutto z terminem zapłaty 14 października 2015 roku;

- w dniu 16 października 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 28540,64 zł brutto z terminem zapłaty 15 listopada 2015 roku;

- w dniu 31 października 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 18986,40 zł brutto z terminem zapłaty 30 listopada 2015 roku;

- w dniu 16 listopada 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 9448,15 zł brutto z terminem zapłaty 16 grudnia 2015 roku;

- w dniu 30 listopada 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 7404,93 zł brutto z terminem zapłaty 30 grudnia 2015 roku;

- w dniu 15 grudnia 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 11773,36 zł brutto z terminem zapłaty 14 stycznia 2016 roku.

Każda dostawa udokumentowana była „wz” ze wskazaniem numeru dokumentu, daty wystawienia, odbiorcy (...), wystawcy (...), rodzaju dostarczonego materiału, ilości materiału. Dokument ten opatrzony był podpisami w rubrykach „wydał” i „odebrał” oraz podpisem w rubryce „ewidencja ilościowo-wartościowa”. W dokumencie magazynowym odnotowano również nr rejestracyjny pojazdu dostarczającego kruszywo do magazynu (...) sp. z o.o.”

(...), wagę pojazdu przy wjeździe i wyjeździe z magazynu oraz (...) jako klienta. Dokument ten opatrzony był podpisami „wystawiającego” i „odbiorcy”.

Tytułem przewozu koparki w W. w dniu 18 września 2015 roku powódka wystawiła pozwanej w dniu 24 września 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 461,25 zł z terminem zapłaty 8 października 2015 roku.

Dowody: - faktury VAT wystawione przez powódkę pozwanej wraz z dowodami WZ

oraz innymi dowodami źródłowymi do faktur – k. 22-1684;

- e-mail A. N. z 24.09.2015r. – k. 674;

Powódka sporządziła również korekty faktur:

- (...) z 10 września 2015 roku do faktury nr (...) na kwotę 521,09 zł;
- (...) z 16 września 2015 roku do faktury nr (...) na kwotę 2415,55 zł;
- (...) z 16 września 2015 roku do faktury nr (...) na kwotę 536,79 zł;
- (...) z 16 września 2015 roku do faktury nr (...) na kwotę 1209,60 zł;
- (...) z 16 września 2015 roku do faktury nr (...) na kwotę 1528,15 zł'

Dowody: - faktury korekty oraz faktury korygowane – k. 1674 – 1687;

Pismem datowanym na 8 stycznia 2016 roku powódka wezwała pozwaną do dobrowolnego dokonania zapłaty zaległych należności w łącznej kwocie 275928,36 zł.

Ponownie w dniu 8 czerwca 2016 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty zaległych należności w kwocie 257778,36 zł.

Dowody: - wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 1689-1691;

- wezwanie do zapłaty z 08.06.2016r. – k. 1693-1698;

Ocena dowodów.

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone wyłącznie w oparciu o dowody pisemne przedstawione przez stronę powodową.

Dochodzone przez powódkę należności za dostarczone pozwanej kruszywo oraz zwrot kosztów jego dostarczenia, w tym noclegów pracowników powódki, zostało udokumentowane fakturami oraz dokumentami wz, które wskazują, że doszło do dostarczenia kruszywa przez powódkę, a nadto celem jego dostarczenia pracownicy powódki korzystali z noclegów, których kosztami obciążono pozwaną. Wiarygodność dokumentów źródłowych przedstawionych przez powódkę, w tym w szczególności kilkuset dokumentów „wz” wskazujących na to, że powódka dostarczała na budowy (w szczególności budowę fabryki (...) we W.) prowadzone przez pozwaną kruszywo, nie budziła wątpliwości. Zarówno ilość tych dokumentów, wystarczająco szczegółowa treść, jak i podpisy osób przyjmujących towar oraz wskazanie wagi dostarczonych materiałów jednoznacznie potwierdzały zrealizowanie przez powódkę dostaw kruszywa w ilościach objętych tymi dokumentami oraz przedstawionymi fakturami VAT.

Odnosząc się – na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku - do dokumentacji przedstawionej przez powódkę, pozwana nie odniosła się do żadnego z przedstawionych dokumentów. Nie zaprzeczyła wykonaniu przez powódkę świadczeń wskazanych w powołanych i załączonych do pozwu fakturach oraz pozostałych dokumentach (wz), ani ich wartości, a tym samym kwocie należnego powódce świadczenia wzajemnego za dostarczone kruszywo. Nie przedstawiła również

danych, które wskazywałyby na to, że powołanych w pozwie faktur nie otrzymała bądź też, że faktur tych nie ujęła w prowadzonych ewidencjach. Wreszcie – nie przedstawiła żadnych danych ani dowodów wskazujących na inkryminowaną w wystąpieniu pozwanej na wymienionej rozprawie nienależytą jakość towaru.

Należy dodać i podkreślić, że także wzmiankowana wyżej wypowiedź pełnomocnika pozwanej – kwestionującego jakość dostarczanego kruszywa i wskazującego na (ustne) uzgodnienie niższej o 40% ceny – wskazuje na to, że pozwana nie kwestionowała łączącej strony umowy. Na powyższe wskazuje także ilość dokumentów potwierdzających dostawę oraz długi czas, w jakim były one dokonywane. Wobec biernej postawy pozwanej brak było przesłanek do uznania, że kwestionowała ona wysokość kierowanych do niej roszczeń przed rozprawą w dniu 5 grudnia 2017 roku.

Ocena prawna.

Wskazane wyżej zaniechania przedstawienia przez pozwaną stanowiska w sprawie spowodowane były przede wszystkim niewniesieniem odpowiedzi na pozew, mimo doręczenia jej pozwu i zakreślenia terminu do tej czynności. Pozwana nie zajęła stanowiska wobec roszczeń powódki także w okresie poprzedzającym wniesienie pozwu (nie odpowiedziała na skierowane do niej wezwania do zapłaty).

Swoje stanowisko przedstawiła ustnie na rozprawie, uznając roszczenie powódki co do kwoty 6211,18 złotych i podnosząc, że zachodzi sprzeczność pomiędzy żądaniem pozostałej części pozwu a treścią uzasadnienia pozwu. Nie wykazała zasadności powoływanych przez nią korekt, ani nie wskazała, na czym miała polegać sprzeczność, o której twierdziła. Kwestionując istnienie dowodów na okoliczność treści stosunku prawnego między stronami, nie podała przy tym szerszej argumentacji zajętogo stanowiska, a przede wszystkim nie zaprzeczyła, że wskazane w pozwie świadczenia powódki zostały wykonane.

W odniesieniu do wniosku strony pozwanej złożonego na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku o zezwolenie na złożenie pisma procesowego należało uznać, że jego uwzględnienie nie jest możliwe ze względu na treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W niniejszej sprawie okoliczności takich nie sposób stwierdzić. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że pomimo odebrania przesyłki z odpisem pozwu w dniu 10 sierpnia 2012 roku pozwana nie wniosła odpowiedzi na pozew. Przez okres niemal kolejnych dwóch miesięcy, to jest aż do rozprawy w dniu 5 grudnia 2017 roku, nie podejmowała żadnych czynności celem uzyskania wiedzy o stanie sprawy, przygotowania się do rozprawy i przedstawienia swojego stanowiska. Pełnomocnik pozwanej oświadczył jedynie, że odebrany pozew „zaginął” i odnalazł się dopiero w weekend poprzedzający rozprawę. Odpowiedzialność za tą utratę oraz jej konsekwencje ponosi wyłącznie pozwana. Zwrócić również należy uwagę, że „zaginięcie” pozwu nie może być traktowane na równi z niewiedzą pozwanej o postępowaniu i usprawiedliwiać jej całkowitej bierności w podejmowaniu czynności procesowych, w tym działań zmierzających do uzyskania szerszych informacji o toczącym się postępowaniu sądowym, o którym dowiedziała się z doręzonego jej pozwu. Nie było wszak przeszkód w zapoznaniu się z aktami sprawy, dostępnymi stronom na podstawie art. 525 k.p.c.

Pozwana, jak już wskazano wyżej, zachowywała się biernie także w okresie poprzedzającym postępowanie sądowe – nie odpowiadała na kierowane do niej przez powódkę wezwania do zapłaty. W żaden sposób nie kontaktowała się również z powódką celem wyjaśnienia - podnoszonych dopiero na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku – wątpliwości co do zasadności oraz wysokości kierowanego do niej roszczenia.

Pomimo poinformowania o zamiarze wywiedzenia powództwa, jak również otrzymania odpisu pozwu, nie złożyła odpowiedzi na pozew, jak również nie sformułowała wniosku o przedłużenie wyznaczonego terminu, czy też o jego przywrócenie (o ile istniały ku temu podstawy). Należy też podkreślić, że przesyłkę zawierającą zawiadomienie o terminie rozprawy pracownik pozwanej odebrał dopiero w ostatnim możliwym dniu (tj. 7. dnia po dacie drugiego

awizo – k. 1713), tj. 27 listopada 2017 roku i pomimo upływu kolejnych 9 dni pozwana w dalszym ciągu nie podjęła żadnych czynności procesowych.

Wszystkie podane okoliczności wskazują także na to, że wnioski pozwanej, dowodowe i proceduralne, zakładające prowadzenie czynności w czasie wykraczającym poza właściwy w świetle sytuacji procesowej w chwili otwarcia rozprawy, zmierzały w istocie do przedłużenia postępowania. Brak było podstaw do uznania, że przedstawienie stanowiska pozwanej, w tym także złożenie wniosków dowodowych (o przesłuchanie świadków R. G. i A. Ł.), choćby na okoliczność jakości dostarczonego kruszywa i uzgodnienia niższej ceny, nie było możliwe wcześniej. Abstrahując od powyższego trzeba zauważyć, że powódka zaprzeczyła, jakoby którykolwiek ze świadków (pозwana wskazała na świadka Ł.) był upoważniony do reprezentacji powódki, a więc do składania oświadczeń woli w zakresie umowy stron, toteż dowód z zeznań świadków na tą okoliczność nie mógł być przydatny. Z kolei kwestia jakości kruszywa mogłaby być przedmiotem wyłącznie ustaleń zakładających zasięgnięcie wiedzy specjalnej, przy czym wcześniej należałoby przedstawić dokumenty świadczące o jakichkolwiek aktach staranności pozwanej. Dowody wskazane przez pozwaną, poza formalną wadliwością wniosku dowodowego, niespełniającego wymogów dopuszczalności (art. 207 § 2, 3, 6 k.p.c.), byłyby nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, a jedynym efektem ich przeprowadzenia byłaby zwłoka w rozpoznaniu sprawy.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej roszczenia powódki należy stwierdzić, że jej roszczenia wynikały z kilkunastu faktur sprzedaży powódki na rzecz pozwanej, obejmujących wyszczególnione w tych fakturach kruszywo oraz koszt jego dostarczenia, w tym zwrot kosztów noclegów pracowników powódki w związku z wykonywanym transportem, jak również koszty przetransportowania koparki w dniu 18 września 2015 roku. Powódka dochodziła zapłaty ceny za dostarczony towar, co znajduje podstawę w treści art. 535 k.c., w świetle którego sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i mu ją wydać, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Roszczenie objęte fakturą VAT nr (...) (usługa sprzętowa), jak i wyżej wymienione usługi towarzyszące sprzedaży, znajdują podstawę w treści art. 750 k.c.

Zgadzając się co do tego, że to na powódce spoczywał ciężar wykazania, iż do sprzedaży kruszywa za cenę wskazywaną w przedstawionych fakturach, oraz do pozostałych świadczeń wymienionych w tych fakturach, doszło, należało uznać, że powódka przedstawiła dowody wskazujące na spełnienie przez powódkę świadczenia sprzedawcy, a tym samym istnienie prawa do żądania od pozwanej, jako kupującego, zapłaty ceny. Umowa sprzedaży jak też świadczenia usług nie wymagają dla swojej skuteczności zachowania szczególnej formy, a w stałych stosunkach - co można zakładać pomiędzy stronami niewątpliwie współpracującymi także we wcześniejszym okresie, na co wskazują wystawione przez powódkę korekty faktur - naturalne jest składanie zamówień w formie ustnej, bezpośrednio lub telefonicznie.

Jak już była mowa, pozwana, nie twierdząc, że towaru, ani innych świadczeń, nie otrzymała, podniosła jedynie brak przedstawienia na to dowodów. Powyższe jest niewystarczające do uznania, że do sprzedaży i usług powódki, i to za cenę wskazaną w przedstawionych przez powódkę fakturach, nie doszło zwłaszcza, że sam fakt zrealizowania dostaw kruszywa pozwana potwierdziła, choćby odnosząc się do jego jakości.

Wobec biernej postawy strony pozwanej, która nie wniosła odpowiedzi na pozew oraz zaniechała wszelkich czynności procesowych w okresie od doręczenia pozwu do dnia rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku w sprawie przyjęto, że pozwana nie zaprzeczyła faktom sprzedaży jej przez powódkę towarów ani usług wymienionych w załączonych do pozwu fakturach, toteż okoliczności te, na podstawie art. 230 k.p.c., należało uznać za przyznane.

W niniejszej sprawie stronami są przedsiębiorcy, a więc wystawianie dokumentów rozliczeniowych wiąże się z obowiązkami dokumentowania operacji finansowych, zarówno w zgodności z wymogami prowadzenia odpowiednich ewidencji sprzedaży i zakupów, jak i wypełniania obowiązków podatkowych. Przy bierności pozwanej w zakresie merytorycznego odniesienia się do roszczenia powódki w niniejszej sprawie nie sposób zakładać, że wystawienie przez powódkę dokumentu rozliczeniowego w postaci załączonej do pozwu faktury nastąpiło bez świadczenia sprzedawcy, którego odzwierciedleniem jest treść faktury co do przedmiotu sprzedaży, czy wysokości ceny. O powyższym przekonuje również to, że pozwana nie zareagowała na kierowane pod jej adresem żądania powódki zawarte w

wezvaniach do zapłaty. Trzeba też zauważyć, że pozwana nie zaprzeczyła, że faktury powódki otrzymała, nie twierdziła, że faktury te zwróciła, powyższe zaś pozwala na wniosek, że uwzględniła je w swojej ewidencji zakupów VAT.

Rozstrzygając sprawę z uwzględnieniem przedstawionych ustaleń i wniosków, po zweryfikowaniu dokumentacji pod względem wysokości roszczenia powódki, należało uwzględnić powództwo w całości, zasądzając dochodzoną przez powódkę należność z tytułu sprzedaży kruszywa na podstawie art. 535 k.c. oraz z tytułu usług na podstawie art. 750 k.c., czemu wyraz dano w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., w myśl którego wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie, nawet wtedy, gdyby nie poniósł szkody. Treść przedstawionych przez powódkę faktur wskazywała na uzgodnienie odsetek ustawowych na wypadek opóźnienia w płatności należności i takich też odsetek żądała strona powodowa. Jako początek biegu odsetek wskazano datę dnia następnego po terminie wynikającym z załączonych do pozwu faktur. Ponieważ sprzedaż pomiędzy stronami jest transakcją handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych a przy tym spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 powołanej ustawy (spełnienie świadczenia przez wierzyciela i brak zapłaty w określonym terminie), począwszy od 1 stycznia 2016 roku zasądzono na rzecz powódki odsetki w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, bowiem w tym dniu weszły w życie regulacje uprawniające do tych odsetek w opisanych warunkach bez wezwania.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu odzwierciedla wynik sprawy, zgodnie z dyrektywą wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. Koszty procesu należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki. Na koszty te składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 12889 złotych oraz wynagrodzenie radcowskie (art. 99 w zw. z art. 98 § 3 k.p.c.) w wysokości stawki wynikającej z §2 pkt 7 obowiązującego w niniejszej sprawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu.

Leon Miroszewski